

tendens til at være egoistisk eller selvcentreret. Jeg tror, at det er en af grundene til, at vi rådes til at blive gift tidligt i livet, så vi undgår at udvikle upassende karakteregenskaber, der kan være svære at ændre.

Jeg har ondt af enhver mand, som endnu ikke har truffet valget om at søge en evig ledsager, og mit hjerte græder over de søstre, som ikke har haft mulighed for at blive gift. Nogle føler sig måske ensomme og ikke værdsat og kan ikke se, hvordan det kan blive muligt for dem at få velsignelserne ved et ægteskab, børn eller egen familie. Alt er muligt for Herren, og han holder de løfter, han inspirerer sine profeter til at bekendtgøre. Evigheden er lang tid. Hav tro på de løfter og lev, så du er værdig til dem, således at Herren til sin tid kan opfylde dem i din tilværelse. Du vil med sikkerhed modtage hver eneste lovet velsignelse, som du er værdig til.

Tilgiv mig, at jeg taler om min dyrebare hustru Jeanene, men vi er en evig familie. Hun var altid så glad og lykkelig, og meget af det kom af at tjene andre. Skønt hun var meget syg, bad hun i sin morgenbøn, sin Fader i himlen om at lede hende til nogen, som hun kunne hjælpe. Denne oprigtige bøn blev opfyldt igen og igen. Manges byrde blev lettere, deres liv blev gjort lysere. Hun blev konstant velsignet for at være et redskab, som Herren brugte.

Jeg ved, hvad det vil sige at elske en datter af vor Fader i Himlen, som med ynde og hengivenhed fuldt ud levede op til en retscaffen kvindes feminine pragt. Jeg er sikker på, at når jeg engang ser hende igen på den anden side af sløret, vil vi opdage, at vi er endnu mere forelskede. Vi vil sætte endnu mere pris på hinanden efter at have tilbragt tid på hver sin side af sløret. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

»Alle dem, jeg elsker, revser og tugter jeg«

Selve oplevelsen af at blive irettesat kan forædle og forberede os på større åndelige privilegier.

Vor himmelske Fader er en Gud, der har høje forventninger. Hans forventninger til os blev udtrykt af hans søn Jesus Kristus med disse ord: »Derfor ønsker jeg, at I skal være fuldkomne, ligesom jeg, eller jeres Fader som er i himlen, er fuldkommen« (3 Ne 12:48). Han har til hensigt at gøre os hellige, så vi kan opnå »celestial herlighed« (L&P 88:22) og »bo i hans nærhed« (Moses 6:57). Han ved, hvad der kræves, så han har tilvebragt bud og pagter, Helligåndsgaven og vigtigst af alt hans elskede Søns forsoning og opstandelse for at gøre vores transformation mulig.

Med alt dette er Guds hensigt, at vi, hans børn, må blive i stand til at nyde den største glæde, at være sammen med ham for evigt og blive, som han er. For nogle år siden forklarede ældste Dallin H. Oaks: »Den endelige dom er ikke blot en evaluering af mængden af alle gode og onde gerninger – altså hvad vi har *gjort*. Det er en erkendelse af den endelige effekt af vore gerninger og tanker – altså hvad vi er *blevet*. Det er ikke nok for nogen blot at gøre tingene. Evangeliets befalinger, ordinancer og pagter er ikke en liste over indskud, vi skal foretage på en

himmelsk konto. Jesu Kristi evangelium er en plan, der viser os, hvordan vi bliver det, som vor himmelske Fader ønsker, at vi skal blive.«¹

Trist nok er der meget af den moderne kristendom, der ikke anerkender, at Gud stiller reelle krav til dem, der tror på ham. Man ser ham snarere som en butler, der »opfylder deres behov, når der bliver bedt om det«, eller som en terapeut, der har til opgave at hjælpe folk med at »få det bedre med sig selv.«² Det er et religiøst syn, som ikke »gør sig nogen forhåbning om at ændre liv.«³ »I modsætning til det,« som en forfatter skrev, »er den Gud, der er beskrevet i både de hebraiske og kristne skrifter, en, som ikke blot beder om hengivenhed, men om hele vores liv. Bibelens Gud beskæftiger sig med liv og død, ikke pænhed, og kræver ofre og ikke milde hvadend-isme.«⁴

Jeg vil gerne tale om en særlig holdning og praksis, som vi er nødt til at tage til os, dersom vi vil indfri vor himmelske Faders høje forventninger. Det er dette: Villighed til at acceptere og endog søge irettesættelse. Irettesættelse er altafgørende, hvis vi vil »være et fuldvoksnet menneske ... som kan

rumme Kristi fylde« (Ef 4:13). Paulus sagde om guddommelig irettesættelse eller tugtelse: »For Herren tugter den, han elsker« (Hebr 12:6). Selv om det sandt nok ofte er svært at udholde, så burde vi glæde os over, at Gud mener, at det er værdt at ofre tid og besvær på at irettesætte os.

Guddommelig tugtelse tjener mindst tre formål: (1) at overtale os til omvendelse, (2) at forædle og helliggøre os og (3) lejlighedsvis at omlægge vores kurs i livet til en, som Gud ved, er bedre.

Lad os først tale om omvendelse, den nødvendige forudsætning for tilgivelse og renselse. Herren har sagt: »Alle dem, jeg elsker, revser og tugter jeg. Vær nidkær og omvend dig!« (Åb 3:19). Endvidere har han sagt: »Og mit folk må nødvendigvis revses, indtil de har lært lydighed, om nødvendigt ved det, som de lider« (L&P 105:6; se også L&P 1:27). Gennem åbenbaring i de sidste dage befalede Herren fire højtstående ledere i Kirken at omvende sig (lige- som han kunne have befalet os det) for ikke at have undervist deres børn tilstrækkeligt »i overensstemmelse med befalingerne« og for ikke at være »mere flittige og engagerede hjemme« (se L&P 93:41-50). Jereds bror i Mormons Bog omvendte sig, da Herren stod i en sky og talte til ham »i et tidsrum af tre timer ... og revsede ham, fordi han ikke huskede at påkalde Herrens navn« (Eter 2:14). Fordi han så beredvilligt reagerede på denne alvorlige irettesættelse, fik Jereds bror senere det privilegium at se og modtage vejledning af den førjordske Forløser (se Eter 3:6-20). Frugten af Guds tugtelse er omvendelse, som fører til retfærdighed (se Hebr 12:11).

Udover at stimulere til omvendelse kan selve oplevelsen af at blive irettesat forædle og forberede os på større åndelige privilegier. Herren sagde: »Mit folk må prøves i alt, så de

kan blive beredt til at modtage den herlighed, som jeg har til dem, nemlig Zions herlighed; og den, som ikke vil tåle revselse, er ikke værdig til mit rige« (L&P 136:31). Et andet sted siger Herren: »For alle de, der ikke vil tåle revselse, men fornægter mig, kan ikke blive helliggjort« (L&P 101:5; se også Hebr 12:10). Som ældste Paul V. Johnson sagde i formiddag, bør vi være omhyggelige med ikke at være fornærmet over selve det, der hjælper os til at blive guddommelige.

De, der fulgte Alma, oprettede et zionsamfund i Helam, men de havnede i fangenskab. De havde ikke fortjent deres lidelse – tværtimod – men som der står skrevet:

»Alligevel finder Herren det tjenligt at revse sit folk, ja, han prøver deres tålmodighed og tro.

Men hver den, der sætter sin lid til ham, han skal blive løftet op på den yderste dag. Ja, og således var det med dette folk« (Mosi 23:21-22).

Herren styrkede dem og lettede deres byrder i en sådan grad, at de knap nok kunne mærke dem på deres ryg og udfriede dem, da tiden var inde (se Mosi 24:8-22). Deres tro blev umådeligt styrket af deres oplevelse, og efter det nød de et særligt forhold til Herren.

Gud bruger en anden form for tugtelse eller irettesættelse for at lede os til en fremtid, som vi ikke ser eller endnu ikke kan se, men som han ved er en bedre vej for os. Ældste Hugh B. Brown, tidligere medlem af De Tolv Apostles Kvorum og rådgiver i Det

Første Præsidentskab, fortalte om en personlig oplevelse. Han fortalte om købet af en nedslidt gård i Canada for mange år siden. Mens han gik omkring og ryddede op og reparerede sin ejendom, faldt han over en ribsbusk, som havde vokset sig to meter høj, og som ikke bar bær, så han skar den voldsomt ned, så der kun var små stubbe tilbage. Så så han en tåreforment dråbe for enden af hver af disse stubbe, som om ribsbusken græd, og han syntes, at han hørte den sige:

»Hvor kunne du gøre det imod mig? Jeg voksede så dejligt ... og nu har du skåret mig ned. Nu vil alle de andre planter i haven se ned på mig ... hvordan kunne du gøre det mod mig? Jeg troede, at du var gartneren her.«

Præsident Brown svarede: »Hør her, lille ribsbusk. Jeg er gartner her, og jeg ved godt, hvad jeg ønsker, at du bliver. Jeg har ikke til hensigt, at du skulle være et frugttræ eller give skygge. Jeg ønsker, at du skal være en ribsbusk og en skønne dag, lille ribsbusk, når du står tung af frugt, vil du sige: 'Tak hr. Gartner, fordi du elskede mig nok til at skære mig ned.«

Flere år senere tjente ældste Brown i aktiv tjeneste som officer i den canadiske hær i England. Da en overordnet officer døde i et slag, stod ældste Brown næst i rækken til at blive forfremmet til general, og han blev kaldt til London. Men til trods for, at ældste Brown var fuldt ud kvalificeret til forfremmelsen, så blev han forbigået, fordi han var mormon. Den øverste general sagde rent ud: »Du

fortjener forfremmelsen, men jeg kan ikke give dig den.« Det, som ældste Brown havde håbet på, bedt for og forberedt sig til i 10 år, gled ham i det øjeblik af hænde på grund af åbenlys diskrimination. Idet han fortsatte sin fortælling sagde præsident Brown:

»Jeg steg på toget og tog tilbage ... med et knust hjerte og bitterhed i min sjæl ... Da jeg nåede mit telt ... smed jeg min kasket på feltsengen. Jeg knyttede næverne og rystede dem mod himlen. Jeg sagde: »Hvor kunne du gøre det imod mig, Gud? Jeg har gjort alt, hvad jeg kunne for at nå mit mål. Der er intet, som jeg kunne have gjort eller skulle have gjort, som jeg ikke har gjort. Hvor kunne du gøre det imod mig?« Jeg var bitter som galde.

Og så hørte jeg en stemme, og jeg genkendte den. Det var min egen stemme, og den sagde: »Jeg er havens gartner. Jeg ved, hvad jeg forventer af dig.« Bitterheden forlod min sjæl, og jeg faldt på knæ ved min feltseng og bad om tilgivelse for min utaknemlighed ...

«... og her næsten 50 år senere kan jeg se op til Gud og sige: »Tak, hr. gartner, fordi du elsker mig nok til at skære mig ned.«⁵

Gud vidste, hvad Hugh B. Brown skulle blive til, og hvad der var nødvendigt for, at det kunne ske, og han omlagde hans kurs for at forberede ham til at blive apostel.

Dersom vi oprigtigt ønsker og stræber efter at leve op til vor himmelske Faders høje forventninger til os, vil han sikre, at vi modtager al den hjælp, vi behøver, hvad enten den er trøstende, styrkende eller tugtende. Dersom vi er åbne over for det, kan den tiltrængte irettesættelse komme i mange skikkelser og fra mange kanter. Den kan komme gennem vore bønner, når Gud taler til vores sind og hjerte gennem Helligånden (se L&P

8:2). Den kan komme i form af bønner, hvor svaret er nej eller anderledes end det, vi havde forventet. Tugtelse kan komme gennem studium af skriften, når vi bliver mindet om mangler, ulydighed eller ting, vi har negligeret.

Irettesættelse kan komme gennem andre, især dem, der er inspireret af Gud, og som har vores bedste i sinde. Apostle, profeter, patriarker, biskopper og andre er blevet kaldet i Kirken i dag akkurat som i den første tid »for at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op« (Ef 4:12-12).

Måske er nogle af de ting, som er blevet sagt her ved denne konference, et råb til jer om omvendelse eller forandring, som kan løfte jer til et højere niveau, dersom I giver agt på det. Vi kan hjælpe hinanden som medlemmer af Kirken, det er en af de primære årsager til, at Frelseren har oprettet en kirke. Selv når vi møder ondsindet kritik fra personer, som har mindre respekt eller kærlighed til os, kan det være gavnligt at udøve tilstrækkelig sagtmødighed til at overveje det og tage det, der måske kunne gavne os.

Irettesættelse, forhåbentligt kærlig, kan komme fra ens ægtefælle. Ældste Richard G. Scott, som lige har talt, mindes engang, hvor han tidligt i sit ægteskab, blev rådet af sin hustru, Jeanene, til at se folk direkte i øjnene, når han talte til dem. »Du ser ned i gulvet, op i loftet, hen mod vinduet, du ser bare ikke folk i øjnene,« sagde hun. Han tog den venlige irettesættelse til sig, og det gjorde ham mere effektiv til at rådgive og arbejde sammen med mennesker. Som en, der har tjent som fuldtidsmissionær under missionspræsidents Scotts ledelse, kan jeg bevidne, at han ser én lige i øjnene, når man taler med ham. Jeg vil også tilføje, at når man har brug for irettesættelse, så kan det blik være ret gennemboende.

Forældre kan og må irettesætte, endog tugte deres børn, hvis de ikke skal overlades til den nådesløse fjende og hans følgesvendens forgodtbefindende. Præsident Boyd K. Packer har sagt, at når en person, som er i en position, hvor han kan irettesætte andre og undlader at gøre det, så tænker vedkommende på sig selv. Husk, at irettesættelse skal falde på det rette tidspunkt og skarpt eller tydeligt, »når du bliver tilskyndet af Helligånden, og

udvis derefter et større mål af kærlighed til den, som du har irettesat, for at han ikke skal betragte dig som sin fjende« (L&P 121:43).

Husk, at dersom vi afviser irettesættelser, så vil andre måske holde op med at give den til trods for deres kærlighed til os. Hvis vi gentagne gange undlader at reagere på en kærlig Guds tugtelse, så vil han også ophøre med den. Han har sagt: »Min Ånd [vil] ikke stede kæmpe med mennesket« (Eter 2:15). Endelig bør meget af vores tugtelse komme indefra – vi bør være selvrettesættende. En af de ting, der gjorde, at vores afdøde, elskede kollega ældste Joseph B. Wirthlin var så ren og ydmyg en discipel, var, at han analyserede sin opførsel i forbindelse med alle opgaver. På grund af sit ønske om at behage Gud, besluttede han sig for at lære, hvad han kunne have gjort bedre, og han anvendte flittigt hver en lektie, han havde lært.

Vi kan alle indfri Guds høje forventninger, uanset hvor store eller små vore evner og talenter måtte være. Moroni bekræfter dette: »Hvis I fornægter jer selv al gudløshed og elsker Gud af al jeres kraft, sind og styrke, da er [Kristi] nåde tilstrækkelig for jer, så

I ved hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus« (Moro 10:32). Det kræver en ihærdig og hengiven indsats fra vores side at trække på den bestyrkende og befordrende nåde, en indsats, som omfatter underdanighed for Guds tugtende hånd og oprigtig, uforbeholden omvendelse. Lad os bede om hans kærlighedsbaserede irettesættelse.

Må Gud styrke jer i jeres bestræbelser på at leve op til hans høje forventning, og må han give jer det fulde mål af glæde og fred, som naturligt følger deraf. Jeg ved, at I og jeg kan blive ét med Gud og Kristus. Om vor kærlige himmelske Fader og hans elskede Søn og det glædelige potentiale, vi har takket være dem, vidner jeg ydmygt og overbevist om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Dallin H. Oaks, »En udfordring til at blive«, *Liahona*, jan. 2001, s. 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church*, 2010, s. 17.
3. Dean, *Almost Christian*, s. 30; se også Christian Smith og Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers*, 2005, s. 118-171.
4. Dean, *Almost Christian*, s. 37.
5. Hugh B. Brown, »Sollbærbusken«, *Liahona*, mar. 2002, s. 22-24.